

Evangelisatie is ons leven

Lieve vrienden, broeders en zusters, vrede zij met u. Door Gods genade hebben wij van jaar tot jaar rond Tajmyr en in het noorden van Jakutien gediend. Evangeliseren is een onderdeel van ons leven. Daarom is mijn hart met gedachten vervuld hoe het in het komende jaar zal gaan.

De opwinding heeft ook het einde der aarde bereikt. 'Pandemie' ... Een maand geleden verbood de overheid alle reisverkeer. Dat betekent dat men niet de stad uit mag. Wat gaat er gebeuren? Wat moeten we? Er waren juist vrienden met een muziekgroep gekomen om te helpen en nu zijn we in zo'n moeilijke situatie.

Ik heb aan iedere broeder en zuster van de groep gevraagd: 'Wat doen we nu?' Sommigen wilden bij ons blijven zolang het nodig is, anderen wilden terug naar huis. Als een deel naar huis zou gaan, konden we onze muzikale activiteiten niet uitvoeren. **Als we allen zouden doorgaan, zou dat goed zijn voor de wereld? Als we allen zouden stoppen, zou dat goed zijn voor God?** Ik was onzeker en had veel vragen. De broeders hadden verschillende voorstellen.

Ik bad en vroeg God om duidelijkheid. Na het gebed las ik Jesaja 32. Vanaf de eerste verzen gaf God mij hoop en vertrouwen op de Koning der koningen. Na het lezen van vers 20 wist ik hoe ik verder moest: *'Welgelukzalig zijt gijlieden, die aan alle wateren zaait; gij, die den voet des ossen en des ezels derwaarts heenzendt!'*. Door deze woorden had de Heere mijn geest bemoedigd en mij aangespoord verder te gaan.

Ik las dit vers voor aan mijn de vrienden. Zij werden ook bemoedigd. Tegelijk ontstond de vraag: Wie is een 'os' en wie een 'ezel'? Het zijn natuurlijk geen aangename vergelijkingen. Maar uit de geschiedenis kennen we de belangrijke rol van deze dieren in het leven van mensen. In de Schrift lezen we dat de ossen vaak voor het ploegen van de aarde gebruikt worden:

- in 1 Kon.19:19: 'Zo ging hij van daar, en vond Elisa, den zoon van Safat; dezelve ploegde met twaalf juk runderen voor zich henen, en hij was bij het twaalfde.'

- in 1 Tim.5:18: Ze worden bij het dorsen gebruikt. Want de Schrift zegt: 'Een dorsende os zult gij niet muilbanden.'

- in Matth. 21:5: Ook als lastdieren, in staat om zware lasten te dragen. Ezels werden ook als werkdier ingezet. Robuuste ezels hebben veel arbeid verricht bij het transport van mensen en goederen en hebben niet veel 'onderhoud' nodig. Jezus Christus is op een ezel Jeruzalem binnengegaan: 'Zegt der dochter Sions: Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, zijnde een jong ener jukdragende ezelin.'

Helaas wordt het in deze tijd steeds moeilijker mensen te vinden die bereid zijn lasten te dragen.

Zelden vindt men iemand die het ermee eens is om de last van verantwoording te dragen. Met

hulp van zulke mensen worden in onze gemeente hoofdzakelijk de arbeid en de dienst verricht.

Lang niet iedere familie of gemeente is bereid zich voor de dienst in andere plaatsen te laten uitzenden, waar ze zo dringend nodig zijn. Moge de lieve God ons allen zegenen en ons bereid maken de zegen en de zaligheid aan te nemen. *'Welgelukzalig zijt gijlieden, die aan alle wateren zaait; gij, die den voet des ossen en des ezels derwaarts heenzendt!'* Zo baden we met de vrienden en bereidden we ons voor op de weg, zonder acht te slaan op eventuele moeilijkheden.

Op 8 april 2020 reisde onze groep, bestaande uit 13 personen, van Norilsk naar Tiksi. De afstand die we aflegden was 2500 km. Onze weg ging door de nederzettingen Wolotschanka, Katyryk, Cheta, Nowaja, Nowornybnaja, Syndassko en het dorp Chatanga. Behalve evangeliseren wilden we daar ook nog broeders en zusters bezoeken ter bemoediging.

Bij het weggrijden uit Norilsk was er controle. Iedereen werd aangehouden en moest i.v.m. het reisverbod omdraaien, maar wij niet. Een dag later reden we naar Katyryk. De broeders en zusters verwelkomden ons met grote vreugde: we kregen heerlijk eten en konden goed uitrusten. Zondags hadden we twee diensten. Net als in Wolotschanka verlieten we ook hier het gebedshuis niet (dat deden we ook niet in alle andere plaatsen). God neigde de harten van de bewoners en enigen kwamen naar de dienst. Aan het eind van de avonddienst werd een oproep gedaan tot bekering.

Een dorpsbewoonster die zich langere tijd met het sjamanisme bezighield meldde zich na deze oproep. Ze zei: 'Nu zal ik bidden dat God uw weg en uw dienst zegent.' Veel bewoners waren bang voor de vrouw, omdat haar woorden uitkwamen. Ik ken haar al lang en zij had mij verschillende moeilijkheden voorzegt. Ik zei tegen haar: 'God is met ons, wij hoeven niet bang te zijn.' Nu komt ze naar onze zusters en vraagt: 'Wat hebben jullie vandaag gelezen? Zullen wij samen de Schrift lezen?' Onze God is groot! Dit voorval heeft ons zeer bemoedigd om de mensen het Evangelie te verkondigen.

Dit jaar hadden de broeders en zusters een jubileum – de gemeente bestond 20 jaar. Hoeveel gebed en arbeid is er nodig geweest opdat er in Katyryk een gemeente ontstond. We hebben herinneringen opgehaald aan de familie van de oprechte en eenvoudige broeder Vitalij Lomakin die anderhalf jaar de missiedienst in deze nederzetting verrichtte. Hier eindigde ook zijn aardse weg. Hij hield veel van de mensen, beijverde zich voor de bouw van het gebedshuis en God hielp hem daarbij. Iedere keer proberen we met de groep rond de grafsteen van onze broeder bijeen te komen en vertellen over hem, wat hij voor God heeft gedaan. **Hij zou zoals veel anderen zijn leven aangenaam hebben kunnen inrichten, geen kou, geen ontberingen lijden, maar hij ging de weg die God wilde.**

Verderop was de nederzetting Cheta. Vorig jaar heeft een jonge familie, broeder Dinar en zuster Darja, zich hier voor de dienst gevestigd. Spoedig werd een zoon geboren, hij heet Abram. De Heere zegende onze ontmoeting. Het lag in ons hart om de dorpen Nowaja en Chantaga op de terugreis te bezoeken. In Noworybnaja kwamen we 's avonds laat aan. Daar wonen twee broeders en de nood om een evangelistengezin is groot. De broeders zijn zeer goed en geven alles wat mogelijk is voor de Heere en de mensen in het dorp. Maar als er een evangelistenfamilie zou wonen, zou dat toch beter zijn. De broeders zorgden ook voor ons. Ze verwarmden het badhuis en kookten heet water in de theekeketel om te wassen. We zijn God en de broeders dankbaar voor hun vóórzorg voor ons. God ziet de nood van een ieder en geeft tijdig een aanmoediging.

Na het avondeten reden we verder. 's Morgens vroeg kwamen we in Syndassko aan. We werden opgewacht door de familie van broeder Vjatscheslaw Porotov. Zij wonen al een langere tijd in het gebedshuis. Net als in de andere dorpen werden ook hier twee diensten gehouden. Een dienst voor de broeders en zusters met het Avondmaal en een dienst met een meer evangelisch gehalte. Tegen de nacht reden we met een groot verlangen richting het oosten naar Tiksi. Achter ons was Tajmyr, voor ons Jakutin, wat konden we op de weg verwachten? Wij waren bezorgd en baden.

Op de weg naar Tiksi staat nog een monument. Dat is het monument van Alexander Bem. Sinds het tragische ongeval zijn 19 jaren voorbijgegaan toen we met broeder Alexander met de auto in een sneeuwschicht gevallen zijn. Daar eindigde zijn leven. Ja, hij had ook thuis kunnen blijven en niet weg hoeven rijden. Maar hij is niet gebleven en gegaan om te evangeliseren.

Ieder jaar treffen de evangelisten verscheidene moeilijkheden en dodelijke gevaren op de weg. Wij moeten niet bang zijn, wij moeten zulken als Bem Alexander, Lomakin Vitalij en vele andere medestrijders voor het Evangelie, navolgen.

Onderweg besloten we het dorp Taimylyr te bezoeken. Ongeveer 5 km voor het dorp kwam een man met een sneeuwmobiel ons tegemoet. Hij gaf ons een document dat niet alleen ons verbood naar dit dorp te gaan, maar ook verbood naar Tiksi te rijden. 'In het geval dat het voertuig toch binnenrijdt, worden de inzittenden van het voertuig onder observatie gesteld ... gedurende 14 dagen in quarantaine te verblijven' – zo stond het in het document. Wij lazen het door, wisten echter niet wat we moesten doen. We hadden brandstof nodig, drinkwater en brood. We durfden het dorp niet in en de man was weggereden. We stonden daar en wisten niet wat we doen moesten. Samen baden we tot God. Korte tijd later kwam de man weer terug en vroeg ons waarom we niet wegreden. We legden hem onze situatie uit. Door deze man hielp God ons in onze nood en we reden door.

Paasmorgen waren we aan de oever van het Laptevzee, naast de verlaten nederzetting van de verbannen Ystannach-Chotscho. Ik herinnerde me een verhaal van een zuster uit Tiksi. Ze had haar jeugd in het dorp doorgebracht en zag het lijden van de gevangenen, ze leefden in slechtere omstandigheden dan de dorpsbomen. En hoe velen zijn daar gestorven en onder hen niet weinig gevangenen om de naam van Jezus. De opgaande zon boven het Laptevzee herinnerde ons aan de overwinning van de Heere Jezus Christus en de kracht van de opstanding!

We wilden zo graag het feest met onze broeders en zusters in Tiksi vieren, maar God had voor ons nog iets beters bereid. Bij zonsopkomst, 's morgens om 5 uur, vierden wij de Paasdienst. We lazen in de Heilige Schrift over de zege van onze Heere Jezus Christus, zongen liederen, baden en reden toen verder.

In Tiksi kwamen wij op maandag 's morgens vroeg aan. Met onze Trekols (terreinwagens) reden we niet het dorp in. Maar we konden onze vrienden toch bezoeken. We waren constant in gevaar om twee weken in quarantaine te moeten. Daarom reden we 's nachts terug, nadat we daar het Avondmaal des Heeren gevierd hadden. Aanvankelijk begrepen we niet waarom alles zo gebeurde. Pas later begrepen we het; God drong ons naar huis te rijden. De lente kwam een maand eerder in onze streek en de sneeuw dooide snel. Bij gevolg vulde het water de rivieren en de toendra. Als alles niet zó gegaan was, hadden wij langere tijd in de toendra moeten blijven.

In Noworybnaja vierden we om 5 uur 's morgens het Avondmaal, daarna reden we richting Chatanga. Op de terugweg reden we naar de dorpen die we op de heenweg voorbijgereden waren. God toonde ons overal Zijn genade. Ook als we geregeld tijdens het rijden geen helder zicht hadden, werden wij door Hem beschermd.

Tijdens deze gezamenlijke reis zagen de deelnemers van de groep wie trekt (de os) en wie de hele last draagt (de ezel). **Zullen er nog christenen gevonden worden, die bereid zijn hun schouders aan te bieden om de last van de prediking van het Evangelie te dragen en aan alle wateren te zaaien?**

Op de terugweg hadden we regelmatig pech met onze auto's. Verschillende beken overtrekkend en met grote inspanningen kwamen we vooruit. In een diepe beek ging bij een Trekol de aandrijf-as kapot en moesten we de laatste 160 km het voertuig met een sleepkabel trekken, Zo hebben we in de voertuigen hetzelfde beeld gezien: het oranje voertuig (de os) trekt het witte voertuig (de ezel). Ik ben me ervan bewust dat niet iedereen mijn vergelijking begrijpt, maar ik deel mijn zorgen en de zegen, die God ons rijkelijk gedurende de diensten geschonken heeft.

Op 28 april kwamen we veilig thuis aan. Ik dank alle broeders en zusters die hun zonen en dochters voor de dienst gezegend hebben. En allen die gebeden hebben en onze dienst op allerlei manieren ondersteund hebben! Moge onze lieve Heere en God u zegenen! Met liefde en achting voor alle heiligen.

Evangelist, Oleg Ljubitsch